

гениальний поет українського народу по праву стоїть в одному ряду з такими титанами мислі і слова, як Гомер і Шекспір, Пушкін і Толстой, Гете і Байрон, Шиллер і Гейне, Бальзак і Гюго, Мицкевич і Бернс, Руставелі і Низами, Омар Хайям і Махтумкулі, чье насліддя стало достоянням всего передового людства.

МУЗИЧНИЙ ФОЛЬКЛОР У ЖИТТІ І ТВОРЧОСТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Бабушкіна А., студ. II курсу факультету агрохімії та ґрунтознавства

Науковий керівник – Тихоненко О.В., канд. філол. наук,

доцент кафедри укр. та рос. мов

Народність творів Т. Шевченка, особливо його тісний зв'язок з музичним фольклором віддавна привертала увагу дослідників. Студіювалися соціально-побутові джерела поезики Т. Шевченка, вплив на його творчість дум, кріпацьких, козацьких, чумацьких, побутових та обрядових пісень, а також коротких жартівливих приспівків до танців. Звичайний внесок у розробку цієї проблеми зробили Ф. Колесса, М. Грінченко, Д. Ревуцький, О. Правдюк та ін. За межами досліджень ще й досі лишається проблема впливу на творчість поета мистецтва Терпсіхори, зокрема Української Терпсіхори – народного танцювального мистецтва, хоча яскравих сцен танцювання та окремих розповідей і висловів з приводу танців у поезіях, прозі та драматичних творах значна кількість. Не менш цікавими є ставлення поета до мистецтва танцю, яке місце воно посідало в його житті і творчості. Танцювали на той час вальс, польку, мазурку, екосез, коті льон та інші танці. До такого світського товариства поета привів письменник Є. Гребінка. І вже через годину серед гостей стало чути українську мову, а згодом старенька господиня танцювала з поетом український народний танець. Народна танцювально-пісенна стихія яскраво відбилась у драматургічній спадщині Шевченка.

Кобзарі та лірники були знавцями пісенно-танцювального репертуару, що виконувався на вулиці, у корчмах, на весіллях та інших зібраннях молоді. Образ народного співака-кобзаря простежуємо в багатьох віршах Т. Шевченка. Не менш яскраво відображено мистецтво народних танців у прозовій спадщині поета. Згадки про них спостерігаємо у повістях «Княгиня», «Наймичка», «Музикант», «Прогулка с удовольствием ии без морали».

Шевченко володів своєрідним стилем опису танцювальних сцен та самих танців: у своїх творах він не описує окремі рухи танців, його метою є створення відповідного емоційного враження. Часто у творчості поета танець сприяє поглибленню психологічних характеристик дійових осіб і стає символом боротьби за національну єдність, перемогу та незалежність.